

Milí bratia a sestry v Kristovi,

opäť tu máme Vianoce, čas radosti, lásky, pokoja a šťastia. Všetky aktivity materiálneho, či duchovného snaženia počas predchádzajúcich adventných dní smerovali k tomu, aby sa to naplnilo. Napriek tomu skúsenosť nás učí, že tieto chvíle plné poézie a radosti mnohí prežívajú v samote, smútku, až bolesti. Moje stretnutia s chorými, bezdomovcami, opustenými a starými ľuďmi potvrdzujú, že Vianoce sú pre mnohých skôr sviatkami bolesti, než radosti.

Nechcem kaziť radosť spokojným a šťastným, ale prichádzajú mi na myseľ slová piesne od Edit Piaf: „*boli sme príliš šťastní, aby sme mali srdce*“. Ona zo svojím milým tancuje, nachádza sa v jeho náručí, a ako sama hovorí, vonku v zime na ulici zomiera žobrák a v susednom dome choré dieťa bojuje o svoj holý život.

Milí veriaci, dobre viete, aký život je vo vás i okolo vás. Koľko je v ňom radosti i bolesti. Čo na tomto veľakrát bezútešnom stave môže zmeniť pravda Vianoc, že „*Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život.*“ (Jn 3, 16)?

Z historického hľadiska nikto rozumný nemôže poprieť, že toto dieťa a neskôr, že tento muž, nepredstaviteľne zmenil kvalitu života na zemi. Poznáme to nielen z našej národnej dejinnej skúsenosti, ale aj osobne, a sme vďační, že dnes môžeme byť prínosom a obohatením pre ostatných okolo nás. Čím by sme boli bez Ježiša Krista a jeho evanjelia! A čo súčasnosť?

Aj keď to môže opäť znieť ako fráza, táto premena sveta, tak potrebná a nikdy nekončiacia, bola, je a bude dielom darovanej lásky. Nie navonok manifestačne prehlasovanej, ale konkrétnej, milosrdnej lásky.

Láska, a to vy dobre viete, nemôže zostať abstraktná. Potrebuje znaky, potrebuje prejavenie navonok, k druhým ľuďom okolo nás. Potrebuje úsmev, gesto, pohladenie, bozk, objatie, dar. Potrebuje „telo“. Preto sa aj Boh stáva telom. Svätý Ján to v evanjeliu vyjadril: „*Slovo sa telom stalo a prebývalo medzi nami*“ (Jn 1, 14). Malé dieťa v jasliach je znakom konkrétneho daru neuveriteľnej Božej milosrdnej lásky.

Milosrdná láska Boha Otca, o ktorej sme počas mimoriadneho Svätého roka milosrdenstva uvažovali, má vo Vianociach konkrétnu podobu. Inkarnácia, vtelenie Boha sa stalo najmocnejším znakom jeho milosrdenstva. Boh sa stal jedným z nás. Táto milosrdná láska má schopnosť, má silu dávať život nám i tomuto svetu.

Milí bratia a sestry, Boh sa rozhodol vykročiť na cestu k nám, my sa rozhodneme vydať na cestu k nemu a to prostredníctvom človeka. Človeka, ktorý sa nám v Ježišovi Kristovi stal bratom a sestrou. Človeka, s ktorým žijem, pracujem, zabávam sa, ktorého idem navštíviť, ktorému venujem svoj čas, ktorému viem pomôcť hmotne, či duchovne, lebo v ňom spoznávam Krista.

Tak nám to pripomína pápež František, že keď sa ocitneme tvárou v tvár dieťaťu, azda môžeme mať aj mnoho problémov, mnoho ťažkostí, avšak keď stojíme pred dieťaťom, v našom vnútri sa rodí úsmev, jednoduchosť, lebo stojíme pred nádejou: dieťa je nádejou! A tak musíme v živote, pri tomto putovaní, vidieť nádej, že nájdeme Boha, Boha, ktorý sa pre nás stal Dieťaťom. A toto stretnutie s Dieťaťom nám daruje úsmev, radosť, pokoj srdca, daruje nám šťastie, daruje nám všetko.

Milovaní, toto je to, k čomu by som chcel pozvať seba, mojich spolubratov i vás, za ktorých nesiem určitú zodpovednosť. Vykročme spoločne počas týchto sviatkov Božieho narodenia na cestu darovanej milosrdnej lásky, schopnej meniť smutný, ubolený a prázdny život.

Ako je dnes Boh konkrétny vo svojej darovanej milosrdnej láske, chcem byť i ja konkrétnejší v mojom príhovore k vám. Chcem ponúknuť návod, ako nás Božie milosrdenstvo vedie cestou odpustenia, vzájomnej pomoci a nádeje.

Povzbudzujem vás ku vzájomnému odpúšťaniu. Nedovoľme, aby hnev uzavrel nás samých, alebo našich blízkych do zatvrdlivosť neodpustenia. Ponúknime svoje srdcia i ruky k odpusteniu, a tým k vytvoreniu novej kvality v našich vzťahoch.

Preukazujme si vzájomne pomoc a budme ohľaduplní voči sebe. Táto služba môže byť našou neustálou snahou o čo najnezištnejšiu lásku, v konkrétnej podobe.

Budme nositeľmi nádeje, ktorá chce byť vernou a vytrvalou napriek pomalosti, pádom, prehrám a sklamaniam nás samých i tých druhých okolo nás. Skutočné a jediné pohľady lásky sú tie, ktoré dávajú nám i druhým možnosť dúfať.

Moji milovaní, ak ste zažili alebo zažívate lásku v takomto vydaní, či už od Boha, alebo od ľudí, viete dobre, aký krásny rozmer nadobudol váš život. Prosme Nebeského Otca a Eucharistického Krista o silu, aby sme boli schopní ju ponúknuť sebe aj iným. A my aj svet bude šťastnejší.

Bol by som veľmi rád, aby sa moje slovo adresované vám naozaj „*stávalo telom*“, aby Kristus skutočne prebýval v nás a za to sa aj modlím. Zo srdca prajem každému z nás, aby sme konali ako noví ľudia, zmenení stretnutím s Bohom, ktorý sa z lásky k nám stal človekom.

S láskou všetkým žehnám v mene + Otca i + Syna i + Ducha Svätého.

Prosím, prečítajte namiesto homílie pri sv. omšiach 25. decembra 2016

Mons. Tomáš Galis, žilinský biskup